

# Prolog

*Než se rozžehlo Slunce, než se zformovaly planety, existoval chaos a komety.*

*Chaos byl lokálním zahuštěním mezihvězdné hmoty. Jeho hmotnost byla dostatečně velká na to, aby se vlastní přitažlivostí udržel pohromadě a dál houstl. Vytvořily se víry. Částice prachu a zmrzlého plynu zabloudily k sobě, dotkly se a slepily se. Vytvořily se vločky a později volné sněhové koule zmrzlých plynů. Během věků se vyvinul systém vírů o průměru pětiny světelného roku. Jeho střed se dál smršťoval. Lokální víry, zuřivě rotující poblíž centra bouře, se zhroutily do sebe a vytvořily planety.*

*Daleko od osy víru se vytvořil sněhový oblak. K hemžení se přidávaly krystalky ledů, ale jenom pomaličku, pozvolna, po několika molekulách. Metan, čpavek, oxid uhličitý; a občas do víru narazil i hustší objekt a zůstal v něm usazený, takže bouře obsahovala i kamenný materiál a železo. Nyní to byla jediná stabilní masa. Zformovaly se další ledy, sloučeniny, které mohou být stabilní pouze v mezihvězdném chladu.*

*Když přišla katastrofa, bouře měla průměr šest a půl kilometru.*

*Konec byl náhlý. Ani ne za padesát let, což je sotva mrknutí v jejím životě, se její střed zhroutil do sebe. Nové Slunce zazářilo strašlivě jasně.*

*Myriády komet se v tom pekelném plameni v krátkém záblesku vypařily. Planety přišly o své atmosféry. Vichr tlaku světla vymetl všechen volný plyn a prach z vnitřní oblasti soustavy a vyvrhl je ke hvězdám.*

*Sotva si toho všimla. Nacházela se dvěstěkrát dál od Slunce než nově vzniklá planeta Neptun. Nové Slunce nebylo nic víc než neobvykle jasná hvězda, nyní už postupně pohasínající.*

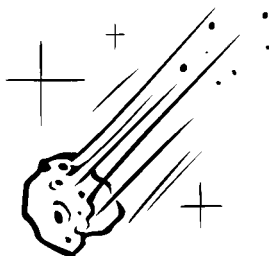
*Ve středu maelströmu to kypělo aktivitou. Ze skal ve vnitřní části soustavy se vypařovaly plyny. V mořích třetí planety se vyvíjely složité chemické sloučeniny. Na povrchu i uvnitř plyn-*

*ných obrů řádily nekončící hurikány. Vnitřní světy nikdy nepoznají klid.*

*Jediný skutečný klid panoval na okraji mezihvězdného prostoru, v halu, kde miliony řídce rozptýlených komet bez ustání křížují chladným černým vakuem, každá vzdálená od nejbližší sestry stejně jako Země od Marsu. Tady její nekončící spánek mohl trvat miliardy let..., ale ne věčně. Nic netrvá věčně.*



# 1. ČÁST



# KOVADLINA

*Proti nudě i sami bohové bojují marně.*

*Nietzsche*

# Leden: Předzvěst

*Uvadly všechny vavřínové stromy ve vlasti naší;  
a meteory děsí stálé hvězdy na nebi;  
bledý měsíc hledí krově k zemi,  
proroci vyzáblí o strašlivé změně šeptají.  
Podobná znamení předcházejí  
smrti nebo pádu králů.*

*William Shakespeare, Richard II.*

Modrý mercedes zabočil na velký kruh příjezdové cesty sídla v Beverly Hills přesně pět minut po šesté. Julia Sutterová byla pochopitelně překvapená. „Propána, Georgi, to je Tim! A přesně na čas.“

George Sutter přistoupil k oknu vedle ní. Jo, je to Timovo auto. Něco zabručel a obrátil se zpátky k baru. Večírky jeho ženy byly vždycky důležité události, proč tedy po týdnech pečlivých příprav a zařizování měla obavy, že nikdo nepřijde? Ta psychóza byla tak běžná, že by pro ni měli mít jméno.

Ale Tim Hamner, a na čas? To bylo zvláštní. Tim měl peníze ze třetího kolene. Podle měřítek Los Angeles to byly staré peníze a Tim jich měl hodně. Chodil na večírky, jenom když se mu zachtělo.

Architekt Sutterových byl zamilovaný do betonu. Dům charakterizovaly rovné stěny a pravé úhly, jezírka v zahradách kolem domu naopak pozvolné, nepravidelné křivky; na Beverly Hills nic neobvyklého, ale pro lidi z Východu překvapivé. Napravo od nich stála tradiční vila ve stylu Monterey s bílou štukaturou a červenými střešními taškami, nalevo normandský zámek magicky přesazený do Kalifor-

nie. Sídlo Sutterových stálo hodně daleko od ulice, takže vypadalo, jako by nemělo nic společného s vysokými palmami, které otcové města pro tuto část Beverly Hills předepsali. Táhlý oblouk příjezdové cesty vedl pouze k samotnému domu. Na verandě stálo osm čilých mladých mužů v červených sakách, kteří měli na starost parkování vozů hostů.

Hamner nechal motor běžet a vystoupil z auta. Zaječelo na něj upozornění „zapomenutý klíč v zapalování“. Normálně by Tim svolával hromy a blesky na lobby ochrany spotřebitelů, ale dnes večer si toho ani nevšiml. Oči měl zasněné; poklepal si rukou na kapsu saka a pomalu do ní strčil prsty. Parkovací zřízenec zaváhal. Lidé obvykle dávali spropitné až při odjezdu. Hamner šel se zasněným pohledem dál a zřízenec nasedl do vozu a odjel.

Hamner se ohlédl po mladých mužích v červených sakách a přemítal, jestlipak některého z nich zajímá astronomie. Skoro vždycky to byli studenti Kalifornské nebo Loyolské univerzity. Že by... Váhavě to zavrhl, vešel dovnitř a čas od času zabloudil rukou do kapsy, aby ucítil, jak mu pod prsty šustí telegram.

Dvoukřídlé dveře vedly do ohromného prostoru, který se prostíral přes celý dům. Vchod od obytných ploch oddělovaly velké oblouky lemované červenými cihlami: pouhé náznaky stěn mezi místnostmi. Podlaha byla stejná po celé ploše: hnědé dlaždice s pestrobarevnými mozaikovými vzory. Z více než dvou set očekávaných hostů zatím poblíž baru postávalo v hloučku nějakých deset. Rozmlouvali živě a vesele, hlasitěji, než bylo nutné. Vypadali izolovaně v tom prázdném prostoru, mezi spoustou stolů se svíčkami a vzorovanými ubrusy. Obsluha v uniformách se počtem téměř vyrovnala počtu hostů. Hamner tomu nevěnoval žádnou pozornost. Vyrostl v tom.

Od skupinky hostů se oddělila Julia Sutterová a pospíšila mu vstříc. Partie okolo jejích očí vypadaly napjatě: Prodlála

plastiku obličejů a ten byl nyní mladší než její ruce. Vtiskla polibek do vzduchu zlomek centimetru od Timovy tváře a prohlásila: „Timmy, ráda tě vidím!“ Potom si všimla jeho zářivého úsměvu.

Trochu se odtáhla a přimhouřila oči. Hraný ustaraný tón jejího hlasu zastíral skutečné obavy: „Propána, Timmy! Címpak ses to zkouřil?“

Tim Hamner byl vysoký a kostnatý, hladký obrys těla rušil jenom náznak vystouplého břicha. Jeho protáhlý obličej byl jako stvořený pro melancholii. Rodině jeho matky patřila prosperující pohřební služba a bylo to poznat. Ale dnes se usmíval od ucha k uchu a v očích měl zvláštní světlo. Řekl jenom: „Hamnerova-Brownova kometa!“

„Ach!“ Julia na něho vyvalila oči. „Cože?“ To nedávalo smysl. Kometa se přece nekouří. Snažila se to rozluštit, zatímco zabloudila očima k manželovi – to už si dává druhou skleničku? – ke dveřím – kdy přijedou ostatní? Pozvání mluvilo jasně. Významní hosté přicházejí brzy – že ano? – a nemohou se zdržet dlouho a...

Zvenku zaslechla hluboké brumlání velkého auta a úzkými okny po obou stranách dveří zahlédla, jak z tmavé limuzíny vystupuje půl tuctu lidí. Tim se o sebe bude muset postarat sám. Pokleपालa ho po lokti a řekla: „To je hezké, Timmy. Omluvíš mě, prosím?“ Spěšný přátelský úsměv a byla pryč.

Pokud to Hamnerovi nějak vadilo, nedal to na sobě znát. Loudal se k baru. Za ním se Julia vydala přivítat svého nejvýznamnějšího hosta, senátora Jellisona s doprovodem. Ten s sebou vždycky bral všechny, administrativní asistenty i rodinu. Tim Hamner se zářivým úsměvem došel k baru.

„Dobrý večer, pane Hamnere.“

„Dobrý, a to opravdu je. Dnes kráčím v růžových obláčích. Blahopřejte mi, Rodrigo, pojmenují po mně kometu.“





Michael Rodriguez, jenž si za barem chystal skleničky, se na moment zarazil. „Kometu?“

„Správně. Hamnerova-Brownova kometa. Blíží se, Rodrigo, uvidíte ji, hm, zhruba v červnu, plus minus několik týdnů.“ Hamner vytáhl telegram a rázně jej otevřel.

„Z Los Angeles ji neuvidíme,“ zasmál se Rodriguez. „Čím mohu dnes večer posloužit?“

„Skotskou s ledem. Uvidíte ji. Bude velká jako Halleyova kometa.“ Hamner si vzal skleničku s pitím a rozhlédl se. Okolo George Suttera postávala skupinka hostů. Ten hlouček přitáhl Tima jako magnet. Svíral telegram v jedné ruce a skleničku ve druhé, zatímco Julia přiváděla nové hosty a všechny navzájem představovala.

Senátor Arthur Clay Jellison byl statný muž, spíš svalnatý než tělnatý. Byl mohutný, žoviální a obdařený hustými bílými vlasy. Byl nesmírně fotogenický a poznala by ho polovina lidí v zemi. Jeho hlas zněl přesně jako v televizi: byl zvučný a podmanivý, takže všechno, co senátor řekl, nabývalo mystické důležitosti.

Maureen Jellisonová, senátorova dcera, měla dlouhé, tmavorudé vlasy, čistou bledou pleť a Tim Hamner by při jiné příležitosti dostal z její krásy trému; vtom se k němu obrátila Julia Sutterová a zeptala se (konečně!): „Cos to předtím říkal o...?“

„Hamnerova-Brownova kometa!“ zamával Tim telegramem. „Observatoř Kitt Peak potvrdila moje pozorování! Jde opravdu o kometu, je to *moje* kometa a pojmenují ji po mně!“

Maureen Jellisonová maličko pozvedla obočí. George Sutter vyprázdnil skleničku a položil otázku, která se sama nabízela: „Kdo je ten Brown?“

Hamner pokrčil rameny, ze sklenky, z níž se ještě nenapil, přitom vyšpláchno krapet nápoje na podlahu a Julia se zamračila. „Nikdo o něm nikdy neslyšel,“ odpověděl Tim.

„Ale Mezinárodní astronomická unie tvrdí, že šlo o souběžné pozorování.“

„Takže ti patří polovina komety,“ poznamenal George Sutter.

Tim se zcela upřímně zasmál. „Až bude patřit polovina komety tobě, Georgi, koupím všechny ty akcie, které se mi pořád pokoušíš prodat. A budu ti kupovat drinky celou noc.“ Dvěma doušky vypil svou sklenku skotské.

Když se zase rozhlédl kolem sebe, už neměl obecenstvo. George mířil zpátky k baru. Julia držela senátora Jellisona za loket a kormidlovala ho k novým příchozím. Senátorovi administrativní asistenti cupitali za ní.

„Polovina komety je docela dost,“ řekla Maureen. Tim Hamner se otočil a zjistil, že Maureen stále stojí vedle něj. „Povězte mi, jak vůbec něco přes smog vidíte?“

Znělo to zaujatě. Tvářila se zaujatě. A mohla odejít s otcem. Skotská mu zanechala v krku a bříše stopu tepla. Tim jí začal vyprávět o své horské observatoři, nepřáliš daleko za Mount Wilson, ale dost hluboko v horách za Los Angeles na to, aby světla Pasadeny nekazila pozorování. Měl tam zásoby jídla a asistenta, trávil po nocích celé měsíce pozorováním oblohy, sledováním známých planetek a měsíců vnějších planet, učil své oči a mozek znát teritorium a neustále hledal světelnou tečku, která tam neměla být, anomálii, která...

Maureen Jellisonová začala mít známý skelný pohled. Zeptal se: „Nudím vás?“

Okamžitě zareagovala omluvně. „Ne, promiňte, jenom se mi zatoulaly myšlenky.“

„Já vím, že se občas nechám unést.“

Usmála se a zavrtěla hlavou, až se jí hojnost tmavorudých vlasů rozvlnila a rozevlála. „Ne, opravdu. Táta je členem finančního podvýboru pro vědu a astronautiku. Miluje teoretické vědy a já jsem se tím od něj nakazila. Já

jenom... Vy jste člověk, který ví, co chce, a dosáhl jste toho. To o sobě mnoho lidí říct nemůže.“ Náhle působila velmi vážně.

Tim se rozpačitě zasmál; teprve si na tu skutečnost zvykal. „No jo, o co mám usilovat dál?“

„Přesně tak. Co budete dělat, když jste krácel po Měsíci a oni potom zruší kosmický program?“

„No... já nevím. Slyšel jsem, že občas mívají problémy...“

„Nelamte si tím hlavu,“ řekla Maureen. „Právě teď jste na Měsíci. Užívejte si to.“

\* \* \*

Přes losangeleské kopce vál horký suchý vítr známý jako Santa Ana a čistil město od smogu. Ve snášejší se tmě se třpytila a mihotala světla. Harvey Randall řídil své zelené toronado s otevřenými okny. On i jeho manželka Loretta na místě spolujezdce se těšili z letního počasí v lednu. Když dojeli k Sutterovým, předal auto zřízenci v červeném saku, počkal, až Loretta nasadí úsměv, a pak vešli velkými hlavními dveřmi.

Našli obvyklou davovou scénu beverlyhillského večírku. Stovka lidí seděla rozptýleně u malých stolků, další stovka postávala v hloučcích, atmosféru dotvářela veselá mexická hudba kapely vyhrávající v jednom koutě; její zpěvák si i bez mikrofону stále vedl víc než zdatně a informoval všechny o tom, v jakém stavu se nachází jeho *corazón*. Pozdravili se s hostitelkou a rozdělili se: Loretta si našla konverzační kroužek a Harvey podle nejhustšího shluku lidí lokalizoval bar. Vzal si dva giny s tonikem.

Kolem něj přeletovaly útržky rozhovorů. „Na bílý koberec ho nepouštíme, chápete. Takže pes měl kočku v pasti uprostřed koberce, jako kdyby ji zahnal na strom, a chodil kolem ní...“

„... a v tom letadle na sedadle přede mnou seděla nádherná mladá holka. Opravdu úžasná, i když jediné, co jsem

z ní viděl, byly její vlasy a zátylek. Přemýšlel jsem, jak s ní navázat hovor, když tu se ohlédla a řekla: „Strýčku Pete! Kde ty se tady bereš?“

„... člověče, hrozně to pomohlo! Když zavolám a ohlásím se jako *radní* Robins, hned mě přepnou dál. Od té doby, co mě starosta jmenoval, se mi nestalo, že by některý zákazník propásl dobrou příležitost.“

Tyhle útržky příběhů mu utkvívaly v hlavě. U Harveyho Randalla to byla profesionální deformace z práce v televizní dokumentaristice; nemohl si pomoci, aby nenaslouchal. A vlastně proti tomu ani nic dělat nechtěl. Lidé ho fascinovali. Rád by některé ty letmé pohledy do myslí druhých sledoval dál.

Rozhlédl se po Lorettě, ale ta byla příliš drobná, než aby v tom chumlu byla vidět. Zahlédl však vysoko načesané vlasy nevěrohodně oranžovočervené barvy: Brenda Teyová, jež s Lorettou mluvila, než se Harvey vydal k baru. Zamířil k tomu místu a opatrně se proplétal mezi množstvím loktů připojených ke sklenkám.

„Dvacet miliard babek a jediné, co jsme z toho měli, jsou šutry. Ty zatraceně velké rakety a miliardy dolarů vyhozené oknem. Proč utrácet všechny ty peníze tam venku, když bychom mohli...“

„Blbost,“ prohlásil Harvey.

George Sutter se překvapeně otočil. „Ach, ahoj, Harve... S raketoplánem to bude stejné. Prostě stejné. Ty peníze jsou vyhozené oknem...“

„Ukazuje se, že tohle není ten případ.“ Ženský hlas zazněl zřetelně, příjemně a pronikavě. Prořal Georgeovo prohlášení a nedal se ignorovat. George zmlkl v půli věty.

Harvey vypátral atraktivní rusovlásku v zelených společenských šatech s jedním ramínkem. Když se na ni podíval, jejich pohledy se střetly a on jej odvrátil jako první. Usmál se a otázal se: „Znamená to totéž co blbost?“

„Ano, ale je to mnohem taktnější.“ Zazubila se na něj a Harvey si úsměv na tváři ponechal, místo aby jej nechal rozplynout. Pustila se do útoku: „Pane Suttere, NASA neutratila peníze programu Apollo za techniku. Koupili jsme výzkum, jak tu techniku vyrobit, a stále jej máme. Vědomosti se nedají spláchnout. Pokud jde o raketoplán, to je cena za to, že se dostaneme tam, kde se můžeme dovědět spoustu nových věcí. A za to není ta cena nijak vysoká...“

O Harveyovo předloktí se hravě otřelo ženské ňadro a rameno. To musela být Loretta, a také byla. Podal jí její drink. Z jeho sklenky už polovina ubyla. Když Loretta promluvila, gestem ji umlčel trochu příkřeji než obvykle a nevšiml si jejího vyčítavého pohledu.

Zrzka měla o tématu přehled. Pokud se spory vyhrávají bezchybnou argumentací a logikou, pak vyhrála. Ale měla toho na své straně mnohem víc: pozornost všech mužů, protáhlý jižanský přízvuk, který propůjčoval váhu každému slovu, a hlas tak čistý a melodický, že se každé přerušení zdálo jako vykoktané nebo zadrmlené.

Nerovný souboj skončil, George zjistil, že má prázdnou sklenici, a s viditelnou úlevou se omluvil a zamířil k baru. Dívka se s triumfálním úsměvem obrátila k Harveymu a ten jí kývnutím hlavy pogrataloval.

„Já jsem Harvey Randall. Moje žena Loretta.“

„Maureen Jellisonová. Velice mě těší.“ Na půl sekundy svrátila čelo. „Už si vzpomínám. Vy jste byl poslední americký novinář v Kambodži.“ Formálně stiskla ruku Harveymu i Lorettě. „A nesestřelili tam náhodou váš zpravodajský vrtulník?“

„Dvakrát,“ prohlásila Loretta hrdě. „Harvey odtamtud svého vojenského pilota vyvedl. Osmdesát kilometrů nepřátelskými liniemi.“

Maureen vážně přikývla. Byla o patnáct let mladší než Randallovi a působila velmi vyrovnaným dojmem. „A teď žijete tady. Pocházíte odsud?“

„Já ano,“ odpověděl Harvey. „Loretta je z Detroitu...“

„Z Grosse-Pointe,“ připojila Loretta automaticky.

„... ale já jsem se v L. A. narodil.“ Harvey se nikdy nedokázal přimět, aby vyslovil Lorettinu polopravdu za ni. „My domorodci jsme vzácní.“

„A co děláte teď?“ zeptala se Maureen.

„Dokumenty. Hlavně dlouhometrážní,“ prozradil na sebe Harvey.

„Já vím, kdo jste,“ řekla Loretta s jistou úctou. „Právě jsem se seznámila s vaším otcem, senátorem Jellisonem.“

„Správně.“ Maureen se zatvářila zamyšleně a potom se široce usmála. „Heleďte, jestli děláte dlouhometrážní dokumenty, je tady někdo, s kým byste se měl seznámit. Tim Hamner.“

Harvey se zamračil. To jméno mu znělo povědomě, ale nedokázal si je zařadit. „Proč?“

Loretta se ozvala: „Hamner? Mladík s děsivým úsměvem?“ Zachichotala se. „Je maličko opilý. Nenechá mluvit nikoho jiného. Vůbec. Patří mu půl komety.“

„To je on,“ přisvědčila Maureen. Její úsměv vzbuzoval u Loretty pocit zasvěcenosti do spiknutí.

„Také mu patří spousta mýdla,“ řekl Harvey.

Nyní se zatvářila nechápavě zase Maureen.

„Právě jsem si vzpomněl,“ vysvětlil Harvey. „Zdědil Kalva Soap Company.“

„Možná, ale na tu kometu je pyšnější,“ opáčila Maureen. „A já mu to nevyčítám. Taťka mohl být kdysi prezidentem, ale objevu komety se nikdy ani nepřiblížil.“ Přejížděla místnost pohledem, dokud nepostřehla svůj cíl. „Ten vysoký v obleku s bílým a kaštanovým vzorem. Poznáte ho podle úsměvu. Vykládá o ní každému, kdo se ocitne na doslech.“

Harvey ucítil, jak ho Loretta tahá za rukáv, a váhavě odtrhl zrak od Maureen. Když se po ní zase ohlédl, už ji polapil někdo jiný. Vydal se pro další dva drinky.

\* \* \*

Harvey Randall toho jako vždycky vypil příliš a pozastavoval se nad tím, proč na tyhle večírky vlastně chodí. Ale věděl to; Loretta v nich spatřovala způsob, jak se stát součástí jeho života. Jeho terénní výpravy se jí nelíbily. Jediný pokus vzít ji s jejích synem na túru dopadl hrozně. Když ho při natáčení doprovázela, chtěla bydlet v nejlepších hotelech, a i když Harveyho poslušně následovala do malých barů a zábavních podniků, kterým dával přednost, bylo na ní vidět, že se usilovně snaží skrývat, jak je z toho nešťastná.

Ale na večírcích jako tehle byla ve svém živlu a ten dnešní se obzvlášť vydařil. Dokonce se jí podařilo promluvit si mezi čtyřma očima se senátorem Jellisonem. Harvey jí nechal senátora napospas a vydal se pro další pití. „Kapsku toniku do ginu, prosím vás, Rodriguezi.“

Barman se usmál a bez poznámek namíchal nápoj. Harvey zůstal stát se skleničkou v ruce. Tim Hamner seděl sám u jednoho ze stolků. Díval se na Harveyho, ale oči měl zasněné; neviděl nic. A ten úsměv. Harvey se vydal přes místnost a dosedl na druhou židli u stejného stolu. „Pan Hamner? Já jsem Harvey Randall. Maureen Jellisonová říká, že před vámi mám vyslovit: ‚Kometa.‘“

Hamnerův obličej se rozzářil. Úsměv se ještě rozšířil, pokud to vůbec bylo možné. Vytáhl z kapsy telegram a zamával jím. „Správně! Dnes odpoledne potvrdili pozorování. Hamnerova-Brownova kometa.“

„Něco jste přeskočil.“

„Ona vám nic neřekla! No dobře. Jsem Tim Hamner. Astronom. Tedy, ne profesionální, ale mám profesionální vybavení. A každopádně s ním pracuji. Jsem amatérský

astronom. Před týdnem jsem objevil světelnou skvrnku ne-daleko od Neptunu. Matnou skvrnku. Nepatřila tam. Pozo- roval jsem ji dál a ona se pohybovala. Studoval jsem ji dost dlouho na to, abych měl jistotu, a potom jsem to ohlásil. Je to nová kometa. Kitt Peak to právě potvrdil. IAU ji pojme- novává po mně – a po Brownovi.“

Harveym Randallem na okamžik projela závist jako úder blesku. Stejně rychle byla pryč; potlačil ji a zasunul ji na dno mysli, odkud ji však mohl později vylovit. Styděl se za ni. Bez toho ostnu by položil taktnější první otázku. „Kdo je Brown?“

Hamnerův výraz se nezměnil. „Gavin Brown je kluk z Centerville v Iowě. Vybroutil si vlastní zrcadlo, aby si po- stavil teleskop. Ohlásil kometu ve stejnou dobu jako já. IAU rozhodla, že jde o souběžné pozorování. Kdybych nečekal, až budu mít jistotu...“ Hamner pokrčil rameny a pokračo- val: „Dnes odpoledne jsem Brownovi zavolal. Poslal jsem mu letenku, protože jsem se s ním chtěl setkat. Ani nechtěl přijet, dokud jsem mu neslíbil, že ho vezmu na prohlídku solární observatoře Mount Wilson. To je, o co mu vlastně jde! Sluneční skvrny! Kometu objevil náhodou!“

„Kdy tu kometu uvidíme? Tedy,“ couvl Harvey, „bude vůbec viditelná?“

„Na takové otázky je příliš brzy. Počkejte měsíc. Sledujte zprávy.“

„Ode mě se nečeká, že budu zprávy sledovat. Ode mě se čeká, že budu zprávy přinášet,“ prozradil mu Harvey. „A z tohotohle by se dala udělat práva. Povězte mi víc.“

Hamner se nenechal dvakrát pobízet. Mlel dál a Harvey se stále širším úsměvem přikyvoval. Nádhera! Člověk ne- musel vědět, co všechna ta slova znamenají, aby mu bylo jasné, že zařízení je velmi drahé. Nákladné a složité zařízení a kluk s ohnutým hřebíkem místo háčku a vrbovým prutem místo rybářského chytil stejně velkou rybu jako milionář.



Milionář. „Pane Hamnere, kdyby se ukázalo, že tahle kometa stojí za dokument...“

„No, to by bylo možné. A objev sám by za to stál. Jak mohou být důležití amatérští astronomové...“

Páni, zabral! „Chtěl jsem se zeptat, jestli by v případě, že budeme moci natočit dokument o kometě, měla Kalva Soap zájem o jeho sponzorování?“

Změna, která se na Hamnerovi projevila, byla nepatrná, nicméně nepopíratelná. Harvey okamžitě poopravil svůj názor na toho člověka. Hamner měl spoustu zkušeností s lidmi, kteří šli po jeho penězích. Byl nadšenec, ale zdaleka ne hlupák.

„Povězte mi, pane Randallo, nedělal jste náhodou tu věc o aljašském ledovci?“

„Říkejte mi Harvey. Ano.“

„To byl děs.“

„To ano,“ souhlasil Harvey. „Sponzor trval na tom, že bude mít hlavní slovo. Dostal je. A využil je. Já jsem kontrolu nad velkou společností nezdědil.“ A vy se jděte taky bodnout, pane Timothy Kometo Hamnere.

„Ale já ano. A tohle by stálo za to udělat. Vy jste zpracoval i příběh přehrady Hell's Gate, že?“

„Ano.“

„Ten se mi líbil.“

„Mně také.“

„Dobře.“ Hamner několikrát přikývl. „Podívejte, tohle by za sponzorování stálo. I kdyby se kometa nikdy nestala viditelnou, ala já myslím, že stane. Bůh ví, že vyhazují spoustu peněz z rozpočtu za reklamu na pitomosti, na které se nikdo nechce dívat. Stejně dobře mohou přinést příběh, který stojí za vyprávění. Harvey, potřebujete dolít.“

Vydali se k baru. Společnost rychle řídla. Jellisonovi právě odcházeli, ale Loretta si našla jinou konverzaci. Harvey poznal městského radního, který honil Harveyovu stanici,

aby udělala pořad o parku, který byl jeho současným cílem. Nejspíš si myslel, že Loretta ovlivní Harveyho – což bylo správně – a že Harvey ovlivní to, co udělá televizní síť a její losangeleská stanice – což bylo k smíchu.

Rodriguez měl zrovna plno práce a oni zůstali stát u baru. „Existuje všemožné skvělé nové vybavení pro studium komet,“ vykládal Hamner. „Včetně velkého orbitálního teleskopu, který zatím použili jednou, na kometu Kohoutkovu. Vědci po celém světě budou chtít vědět, čím se od sebe komety liší, v čem je Kohoutkova kometa jiná než Hamnerova-Brownova. Spousta vědců přímo tady odsud. Cal Tech a planetární astronomové v JPL. Všichni budou chtít vědět o Hamnerově-Brownově kometě víc.“

V jeho ústech rezonovalo sousloví Hamnerova-Brownova kometa a Timu Hamnerovi se očividně líbilo, jak to chutná. „Víte, komety nejsou jenom hezká podívaná na obloze. Jsou to pozůstatky velkého oblaku plynů, ze kterého se zformovala sluneční soustava. Kdybychom se o kometách dokázali opravdu něco dovědět – a třeba k nim i poslali vesmírnou sondu –, věděli bychom víc o tom, jaký ten původní oblak plynů a prachu byl, než se zhroutil sám do sebe a vytvořil Slunce, planety, měsíce a další věci.“

„Vy jste střízlivý,“ prohlásil Harvey užasle.

Hamner se zatvářil překvapeně. Potom se zasmál. „Chtěl jsem se na oslavu opít, ale nejspíš jsem místo pití mluvil.“ Rodriguez přistoupil a postavil před ně nápoje. Hamner pozvedl svou skotskou s ledem na pozdrav.

„Podle toho, jak vám září oči, jsem myslel, že musíte být opilý,“ přiznal Harvey. „Ale to, co říkáte, má logiku. Pochybují, že bychom dokázali prosadit vypuštění sondy, ale můžeme to, sakra, zkusit. Ale něco takového bude vyžadovat víc než jenom jeden dokument. Poslouchejte, je nějaká šance? Totiž, dokážeme poslat sondu na kometu? Protože znám několik lidí z aerokosmického průmyslu a...“

A to by byl nosný příběh, pomyslel si Harvey. Koho bych mohl získat jako stříhače? A Charlie Bascomb je k dispozici jako kameraman...

„Jellison také,“ opáčil Hamner. „Ten bude pro. Ale podívejte se, Harvey, já toho sice vím o kometách hodně, ale zase ne tolik. Zatím jsou to všechno jenom dohady. Bude trvat několik měsíců, než ta kometa doletí do perihelia.“ Spěšně dodal: „Největší přiblížení ke Slunci. Což není totéž jako největší přiblížení k Zemi...“

„Jak blízko to bude?“ otázal se Harvey.

Hamner pokrčil rameny. „Dráha ještě není zanalyzovaná. Možná blízko. Každopádně ten oblouk okolo Slunce proletí kometa *rychle*. Bude mít za sebou *hodně* dlouhý pád – v celé té dálce z hala, až daleko za Plutem. Pochopte, dráhu vlastně nebudu počítat já. Budu muset počkat na profesionály, stejně jako vy.“

Harvey přikývl. Pozvedli sklenky a napili se.

„Ale ten nápad se mi líbí,“ řekl Hamner. „Na studium té komety bude velký vědecký tlak a podpořit tu myšlenku u široké veřejnosti neuškodí. Líbí se mi to.“

„Ovšem budu muset mít v ruce pevný závazek sponzorství, než v té věci budu moci něco opravdu podniknout,“ pronesl Harvey opatrně. „Určitě bude mít Kalva Soap zájem? Ten pořad může mít hodně velkou sledovanost – ale nemusí.“

Hamner přikývl. „Kohoutkova kometa,“ řekl. „Na té se tehdy spálili. Nikdo se nechce zklamat znovu.“

„Jo.“

„Takže se na Kalva Soap můžete spolehnout. Dejme na vědomí, proč je důležité studovat komety, i když je nevidíme. Protože mohu slíbit sponzorství, ale nemohu slíbit, že kometa splní očekávání. Nemusí být vůbec viditelná. Nic víc lidem neříkejte.“

„Zakládám si na pověsti, že předkládám přesná fakta.“

„Když nezasáhne váš sponzor,“ podotkl Hamner.

„I potom, já předkládám přesná fakta.“

„Dobře. Ale momentálně nemáme žádná fakta. Hamnerova-Brownova kometa je pěkně velká. Musí být, jinak bychom ji na takovou dálku nezpozorovali. A vypadá to, že se hodně přiblíží ke Slunci. Má šanci vypadat efektně, ale ve skutečnosti se to nedá předem určit. Ohon se může táhnout dáááááleko, anebo může sotva pšouknout. Záleží na kometě.“

„Jo. Podívejte,“ řekl Harvey, „můžete mi jmenovat jediného novináře, který kvůli Kohoutkově kometě ztratil reputaci?“ Přikývl na zmatený pohled, který mu byl odezvou. „Správně. Žádný. Ani náhodou. Veřejnost obviňovala astronomy, že to všechno nepřiměřeně nafoukli. Novinářům nikdo nic nevyčítal.“

„A proč by někdo měl? Citovali jste přece astronomy.“

„Polovinu času,“ přisvědčil Harvey. „Ale citovali jsme ty, kteří říkali zajímavé věci. Dvě interview. Jeden člověk říká, že Kohoutek bude ohromná vánoční kometa. Druhý říká, no, bude to kometa, ale nejspíš ji bez příručního dalekohledu nevidíte. Hádejte, který záznam pustili do hlavních zpráv o šesté?“

Hamner se zasmál. Přihýbal si ze sklenky, když tu přišla Julia Sutterová.

„Neruším, Time?“ zeptala se, ale nečekala na odpověď. „Tvůj bratranec Barry se ztrapňuje v kuchyni. Můžeš ho nějak přesvědčit, aby šel domů?“ Mluvila tiše a naléhavě.

Harvey by ji nejráději roztrhl. Je Hamner střízlivý? Bude si ráno ještě něco z jejich rozhovoru pamatovat? Sakra.

„Hned se ti budu věnovat, Julie,“ ujistil ji Hamner. Odloučil se od ní a přikročil zpět k Harveyemu. „Jenom mějte na paměti, že náš seriál o Hamnerově-Brownově kometě bude upřímný. I kdyby nás to mělo stát sledovanost. Kalva Soap si to může dovolit. Kdy chcete začít?“

Možná je na světě přece jen nějaká spravedlnost. „Hned, Time. Rád bych měl nějaké záběry vás a Gavina Browna na Mount Wilsonu. A jeho komentáře, až mu ukážete svoji aparaturu.“

Hamner se zazubil. Líbilo se mu to. „Dobře. Zítra vám zavolám.“

\* \* \*

Loretta klidně spala na druhém lůžku.

Harvey civěl do stropu už dost dlouho. Znal tenhle pocit. Bude muset vstát.

Vstal. Do velkého hrnku si uvařil kakao a odnesl si je do pracovny. Kipling ho přivítal radostným vrtěním ocasu a on německého ovčáka nepřítomně podrbal za ušima a roztáhl závěsy. Los Angeles leželo dole v polotmě. Vítr Santa Ana odvál smog. Dálnice byly i v této pozdní hodině řekami pohyblivých světel. Jiné velké ulice byly vyznačené sítí lamp, jejichž žlutooranžovou záři si Harvey nyní uvědomil poprvé. Hamner říkal, že narušuje pozorování na observatoři Mount Wilson.

Město se táhlo do nekonečna. Obytné věžáky ve stínu tmy. Modré čtverečky osvětlených bazénů. Auta. Pravidelně blikající jasné světlo, policejní vrtulník na hlídce. Odstoupil od okna, přistoupil ke stolu, zvedl knihu, zase ji odložil, ještě jednou poškrábal psa za ušima a velmi opatrně, protože si při rychlých pohybech nevěřil, postavil kakao na stůl.

V horách na tábornických výletech mu usínání nečinilo sebemenší problémy. Hned po setmění zalezl do spacího pytle a spal celou noc. Jenom ve městě ho trápila nespavost. Celé roky se s ní snažil bojovat tím, že ležel nehybně na zádech. V poslední době vstával a zůstával vzhůru, dokud na něj nepřišla ospalost. Až na to, že ve středu problémy nemíval.

Ve středu se s Lorettou milovali.

Kdysi se pokoušel proti tomu zvyku bojovat, ale to bylo už před mnoha lety; a ano, Loretta přicházela do jeho postele v pondělí večer, ale ne pokaždé, a nikdy odpoledne, dokud bylo světlo, a v úterý nebo v sobotu to nebývalo tak dobré, protože *připravení* byli právě jen ve středu. Dnes už ten zvyk pevně zakořenil.

Tyhle myšlenky zaplašil a soustředil se na své nečekané štěstí. Hamner to myslí vážně. Ten dokument udělají. Přemýšlel o problémech. Budou potřebovat experta na fotografii za snížených světelných podmínek; na samotnou kometu a nejspíš i na časosběr. Tohle bude zábava. Budu muset poděkovat Maureen Jellisonové, že mi Hamnera doporučila, pomyslel si. Příjemná holka. Bystrá. Věcnější než většina žen, které jsem kdy potkal. Škoda že Loretta stála hned vedle...

Potlačil tu myšlenku tak rychle, že si ji sotva uvědomil. Tenhle zvyk si vypěstoval už dávno. Znal příliš mnoho mužů, kteří sami sobě namluvili nenávisť ke svým ženám, přestože k nim ve skutečnosti nechovali žádné antipatie. Tráva za plotem není vždycky zelenější; tuhle lekci se naučil od svého otce a nikdy na ni nezapomínal. Jeho otec byl architekt a stavitel a vždycky měl blízko k hollywoodské smetánce, ačkoliv se nikdy nedostal k opravdu velkým zakázkám, na kterých by zbohatl. Ale navštívil spoustu hollywoodských večírků.

Měl také čas brát Harveyho do hor a při těch dlouhých tábornických výletech vyprávěl Harveymu o producentech, hvězdách a scenáristech, kteří utráceli víc, než vydělávali, a budovali si image, kterou nebylo možné naplnit. „Neumějí být spokojení,“ říkával Bert Randall. „Myslí si, že manželka někoho jiného je lepší v posteli nebo třeba jenom hezčí na večírcích, a namlouvají si to tak dlouho, až tomu uvěří. Celé tohle město propadlo víře ve své tiskové agenty a nikdo podle těch snů nedokáže žít.“

A byla to všechno pravda. Sny mohou být nebezpečné. Lepší je soustředit se na to, co člověk má. A já toho mám hodně, pomyslel si Harvey. Dobrou práci, velký dům, bazén...

Nic z toho jsi nezaplatil a v práci si nemůžeš dělat, co chceš, připomněl mu zlomyslný hlásek uvnitř jeho hlavy.

Harvey si jej nevšiml.

\* \* \*

*Komety nebyly v halu samy.*

*Místní víry poblíž středu maelströmu – onoho vířícího oblaku plynu, který se posléze zhroutil do sebe a vytvořil Slunce – zkonduzovaly v planety. Prudký žár nově vzniklé hvězdy očesal plynové obálky z těch nejbližších a zanechal nuggety roztaveného kame-  
ne a železa. Vzdálenější světy přetvořily v podobě plynných koulí, které lidé za miliardy let pojmenují po svých bozích. A některé lo-  
kální víry se nacházely velmi daleko od osy rotujícího oblaku:*

*Jeden vytvořil planetu o velikosti Saturnu a ta stále nabírala na hmotnosti. Měla široké prstence, nádherné ve svitu hvězd. Na jejím povrchu kypěly bouře, protože nitro měla rozžhavené energií svého gravitačního hroucení. Její nesmírně rozměrná dráha byla skloněná téměř kolmo k rovině vnitřní části soustavy a každý okruh její majestátní cesty kometárním halem trval stovky tisíc roků.*

*Občas se k černému obru zatoulala kometa příliš blízko a byla vtazena do jeho prstence nebo do tisíců kilometrů atmosféry. Někdy ta ohromná hmotnost vychýlila kometu z její dráhy a vymrštila ji do mezihvězdného prostoru, aby se nadobro ztratila. A občas černá planeta shodila kometu do maelströmu a výhne vnitřní oblasti soustavy.*

*Ty myriády komet, které přežily zažehnutí Slunce, obíhaly po pomalých stabilních dráhách. Ale když je minul černý obr, dráhy se zorhly v chaos. Komety, které spadly do maelströmu, se mohly vrátit částečně vypařené a padat zpátky znovu a znovu, dokud nezbylo nic než shluk kamení. Ale mnohé se už nikdy nevrátily.*